

Publicerad 2014-10-24 16:32 av fredrik svensson

Evigt lidande

Då var man här igen!

Tillbaka till det evighetslånga lidandet!

Då tog den slut.

Illusionen.

Ute i kylan.

Längtar enormt efter att åka ut i det okända, men så fort jag hamnar där får jag panik.

Fan, varför kan jag inte känna harmoni med beslutet? Då jag rationellt kommit fram till att det är det enda, och riktiga.

Det känns evighetslångt för att jag lever i någon slags evighets känsla. Jag kan inte bara leva i nuet.

Antingen är det igår eller imorgon.

Nu är jag i imorgon och panikar. Allt ljus är som bortblåst över morgondagen. Inget av det jag ser eller hör känns verkligt. Endast känslan av att vara i en illusion är närvarande. Att då försöka behålla fotfästet i en värld som det är dubbla skott mellan, sprider paniken och frustrationen i hela kroppen och sinnet. För jag kan inget göra, och det vet motståndaren.

Så med alla motdrag som görs känns det som syftet är att håna och förnedra och som i alla tidigare fall lämna mig. Historien återupprepas. Hittebarnet ligger åter genomskinlig och oskyddad i korgen och guppar i vassen.

Men varför inte bara välta korgen och se vad som händer? Ödet måste ju leverera någon sanning.

Problemet är mina tvedelade känslor, hjärnan synkar inte med hjärtat.

Där jag blir arg och frustrerad och tänker rationellt, kickar den andra delen av personen in och levererar emotionella tankar som inte går att resonera mot.

Varför är denna rädsla till förändring så påtaglig? Varför blir den sannaste känslan när ytterligheten närmar sig panik? Så märkligt då jag i alla förhållande hamnat precis här, och jag borde vara van.

Vad är det som så djupt inom mig tar över? Funderar på om det är reptilhjärnan som tar över och fäktas, varje gång impulsen drar igång, samma impuls som får mig att fly.

Som man maler örter med en mortel sitter jag åter här igen och försöker laga det som jag delaktigt och noggrant nedmonterat, känslorna för den jag älskar.

När skall denna självförödande återkommande process ta slut? Är den enda vägen slutet? Är omprogrammeringsalternativet helt dött? Är nervtrådarna så massakrerade att inte ens den största kraften kärleken, kan nysta upp känslogarnet?

Skylla på diagnoser hit och dit kan man göra. Men min enda och helt övertygade slutsats är att nystanet blev till i tidigaste barndom och det är grunden till allt idag.

Hur detta nystan idag funkar är att det som en boll rullar i den riktning bollen så önskar. Inget jag kan styra över. Det enda jag kan göra är att tafatt försöka greppa nystanet och försöka dra i olika trådar.

Men som det hittills funkat har jag endast dragit åt det så det blir tajtare och tajtare, helt immunt från mig, och mitt önskade liv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren fredrik svensson med Poeter.se id #48705 innehar upphovsrätten